

СТОТНИКЪТЪ.

Отговори сотникътъ и рече му:
„Господи, не съмъ достоенъ да влѣ-
зешъ подъ стрехата ми; но речи са-
мо речъ и ще оздравѣ момчето ми.*)

Въ обикновения животъ нѣщата ставатъ по обикновеному, въ простия животъ — по простому, а въ необикновения — по необикновенъ начинъ. Проститѣ хора говорятъ за прости, за обикновени работи; ученитѣ — за учени работи, а необикновенитѣ — за необикновени работи. Необикновенитѣ работи сж красиви нѣща; тѣ идатъ въ свѣта периодически. Необикновенитѣ нѣща не сж присжщи на физическия свѣтъ. Обаче, обикновенитѣ сж присжщи на свѣта, въ който живѣемъ, т. е. на физическия свѣтъ. Запримѣрь, човѣкъ всѣки день трѣбва да яде, да спи, да се движи, да диша, да говори и то все за обикновени работи. Обикновенитѣ, дребнитѣ работи сж причина за спорове, за недоразумения въ свѣта. Обикновенитѣ хора, прости или учени, съ години могатъ да спорятъ за една кжща, или за нѣкакво имане. Чие е това имане? — На баща имъ. Този баща обралъ дърветата изъ горитѣ, камънитѣ отъ канаритѣ и отъ тѣхъ направилъ кжща, която нарекълъ своя собственостъ. Следъ смъртъта, му за тази кжща, именно, синоветѣ и дѣщеритѣ му ще се каратъ, кой отъ тѣхъ да вземе по-голѣмъ дѣлъ. Въ това отношение съвременнитѣ хора постжпватъ като крадци и разбойници, които взиматъ отъ природата онова, което не е позволено. Следъ това ще дойде нѣкой да се оправдава, че ималъ право да рѣже дърветата и да чупи канаритѣ. Ако наистина човѣкъ има право да сѣче горитѣ и да кърти канаритѣ, въ резултатъ на това, между природата и човѣшкия животъ, би трѣбвало да сжществува пълна хармония. Какво виждаме въ сжщностъ? Тукъ-таме станало нѣкакво земетресение или наводнение, което отнася единъ или двама отъ членоветѣ на нѣкои семейства. Човѣкъ сѣче горитѣ, и природата сѣче хората отъ домоветѣ имъ; човѣкъ чупи камънитѣ

*) Матей 8:8.